

456

OEFENING VAN DEN KRUISWEG

VOOR PRIESTERS, KLOOSTERLINGEN
EN VOOR ALLEN, DIE AAN GOD ZIJN TOEGEWIJD
OF NAAR DE VOLMAAKTHEID STREVEN.

Door een Pater Jezuiet.

UIT HET FRANSCH DOOR EEN R. K. PRIESTER,
TEN VOORDEELE VAN HET R. K. MEISJES-WEESHUIS TE REUSEL.



TILBURG,

Ter Drukkerij van het R. K. Jongens-Weeshuis.

1881.

Vak 55



VAK

55

No. 456

OEFENING VAN DEN KRUISWEG

VOOR PRIESTERS, KLOOSTERLINGEN
EN VOOR ALLEN, DIE AAN GOD ZIJN TOEGEWIJD
OF NAAR DE VOLMAAKTHEID STREVEN.

Door een Pater Jezuiet.

UIT HET FRANSCH DOOR EEN R. K. PRIESTER,
TEN VORDEELE VAN HET R. K. MEISJES-WEESHUIS TE REUSEL.



Bibliotheek
MINDERBROEDERS
WEERT.

TILBURG,
Ter Drukkerij van het R. K. Jongens-Weeshuis.
1881.

Prijs 20 cents.

IMPRIMATUR.

Epus Buscoducen.

÷ A. GODSCHALK.

Buscoduci, 10 Oct. 1881.

EIGENDOM.

OEFENING

VAN DEN

KRUISWEG

VOOR PRIESTERS, KLOOSTERLINGEN EN VOOR ALLEN,
DIE AAN GOD ZIJN TOEGEWIJD OF NAAR DE
VOLMAAKTHEID STREVEN.

EERSTE DEEL.

Waarin bestaat deze Kruisweg? Zijne voor-
deelen en kracht.

I.

De Kruisweg toegepast op het religieuze
en volmaakte leven.

Het doel van ons boekje is wezenlijk practisch. Wij wenschen daardoor Priesters, Kloosterlingen en vurige Christenen op te wekken, om den kruisweg dikwijls te bidden. — Vooral zouden wij hun gaarne leeren, die oefening *meer vruchtbaar* te maken, door hen te helpen, om die op de heilige roeping, welke zij omhelsd hebben,

en op den staat van volmaaktheid, dien zij belevén, toe te passen.

Jezus Christus is het toonbeeld der heiligheid, ja van de hoogste heiligheid. — Welnu, in de laatste geheimen van het Lijden vat de Goddelijke Leermeester, om zoo te spreken, al de verheven lessen, die Hij ons in den loop van Zijn leven gegeven heeft, samen. Het is dus voor een Priester en Kloosterling, voor eene ijverige ziel niet moeilijk, in deze reeks van leeringen, die Jezus hun van het gerechtshof van Pilatus tot aan het heilig graf voorhoudt, het voorbeeld te vinden van al de verschillende plichten, door God hun opgelegd. In één woord: de Priester, de Kloosterling enz., kan zonder moeite *aan iedere statie van den lijdensweg een der gewichtigste plichten of deugden van zijnen staat verbinden.*

Dat nu hebben wij trachten te doen bij de verschillende statiën van dezen kruisweg, die bijgevolg *de kruisweg* wordt *van den Priester, den Kloosterling* en van allen, die ernstig naar de volmaaktheid streven.

Dit is nog niet alles. —

De kruisweg, aldus op het priesterlijke, religieuze en volmaakte leven *toegepast*, kan een krachtig middel van heiligmaking worden.

Hoe zoo ?

Wij zullen dit in het kort aantonen. Terwijl wij den lezer vooraf waarschuwen, dat de *krachtige* en *degelijke* oefening van godsvrucht, die in deze regels geleerd wordt, voor hem ook *zoet* en *gemakkelijk* zal worden, nadat hij er zich eenigen tijd van bediend heeft; dewijl de genade daarin eene bijzondere aantrekkelijkheid doet vinden door allen, die het ernstig beproeven. Zoo ooit, dan mag men hier zeggen: *Gustate et videte quoniam suavis est Dominus*. Proeft en ziet hoe zoet de Heer is.



II.

Deze Kruisweg, iedere week gedaan, is een prikkel en steun tot volmaaktheid.

Wat is er noodig om volmaakt te zijn? Het te willen, maar het krachtdadig en practisch te willen. — Een onbepaald verlangen, een soort van wensch naar de volmaaktheid, een zwak en weifelend besluit is niet genoeg. Daarom noemt de H. Thomas de heiligheid: eene *standvastige* vereeniging der ziel met God. Die vastheid van den wil, in zijne verkleefdheid aan

het goede, maakt dus het wezen zelf der volmaaktheid uit.

Wat wij van de volmaaktheid in het algemeen zeggen, moet men ook toepassen op ieder gewichtig punt, dat zij bevat; als: ingetogenheid, versterving, strijd tegen zich zelve, enz. Wij moeten volhouden, ieder dier zaken altoos te willen, en krachtdadig te blijven willen; dat juist is het noodzakelijkste om heilig te worden.

Als men eene goede geestelijke afzondering of retraite gedaan heeft, bevindt zich de ziel in die kostbare gesteltenis: — men wil . . . maar allengs verzwakt de kracht van den wil, en wat later wil men het volmaakte goed niet ernstig meer, en men houdt bijgevolg op het te beoefenen.

Welnu, de kruisweg, dien wij hier aanbieden, *iedere week gedaan*, zal op eene verwonderlijke wijze strekken, om die wilskracht te *verlevendigen* en *staande te houden*.

Veronderstellen wij eens werkelijk, dat gij onze eerste gedachte (n^o 1) hebt aangenomen. Veronderstellen wij al verder, dat gij op een tijd van ijver en vuur, bij voorbeeld in uwe jaarlijksche afzondering, in de verschillende geheimen van den kruisweg, niet alleen de algemeene deugden en plichten van uw priesterlijk of kloosterlijk leven, maar ook de voor u nood-

zakelijke zielsgesteltenissen, en de door u gemaakte bijzondere besluiten verdeeld en als het ware gerangschikt hebt.

Dat is nog niet alles. — In die zelfde dagen van ijver of geestelijke afzondering *hebt gij uwen kruisweg gebeden*, en gij hebt voor het aanschijn van uwen lijdenden Jezus, en door zijne voorbeelden aangespoord, het besluit gemaakt, om geheel en al die volmaaktheid, welke Hij van u vraagt, en die besluiten, door Hem zelve u ingegeven, in beoefening te brengen. — Eene week later gaat gij uwen kruisweg op nieuw bidden.

Dan zijt gij niet meer zoo vast tot het goede besloten; maar hoe gemakkelijk moet het u niet zijn — als gij van de eene statie naar de andere gaat, die u achtereenvolgens al uwe plichten herinneren — om in uwe ziel de volmaaktste gesteltenissen van de geestelijke afzondering te doen herleven? — « Hier, zult gij zeggen, heb ik beloofd mij heilig te maken, wat het mij ook moge kosten; daàr, om mij die voldoening, welke met den regel strijdt, te ontzeggen; verder, om altoos op mijne besluiten terug te komen. Die besluiten: stilzwijgendheid, liefde, geduld, enz.; Jezus zelf gaat mij op nieuw opwekken, om ze ieder in het bijzonder in beoefening te brengen. Ik wil nog, wat ik de vorige week gewild heb.”

De kruisweg wordt dus voor u een soort van *wekelijksch overzicht, voor het aanschijn van den lijdenden Jezus gemaakt.* — Gaat gij zoo voort, met op die wijze, *elke week* dien te bidden, dan zal daaruit volgen, *dat gij in alle punten de kracht en sterkte van uwen goeden wil staande houdt.* In het bijzonder *zal het de uitvoering uwer besluiten,* van de eene geestelijke afzondering tot de andere *verzekeren.*

III.

Deze Kruisweg, iedere week gedaan, is een zeer krachtig middel, om de aangegeven uitwerksels te bekomen.

De kruisweg, deze godsvrucht, zoo oud als de Kerk, en door Haar met ontelbare aflaten verrijkt — deze heilige oefening, zoo gemakkelijk te volbrengen en zoo dierbaar aan de godvruchtige zielen, bezit tevens eene geheel en al goddelijke kracht, om de uitwerksels, die wij hebben aangegeven, voort te brengen.

Iedereen weet, wat het Lijden van onzen Heer Jezus Christus op de geloovige en minnende ziel vermag, om haar in het algemeen tot het goede en de deugd op te wekken. — «Het Lijden van onzen Heer Jezus Christus, zeggen de heiligen,

is de meest krachtadige prikkel tot alle goed, de school der heldhaftigste deugden, de zekerste weg om de zielen tot God te leiden." — En hoe zou het ook anders kunnen zijn? Hoe zou de mensch niet worden opgewekt, als hij Jezus, dien menschgeworden God ziet, die alle goddelijke en menschelijke beminnelijkheden bezit, als hij Hem, ten koste van het wreedste lijden, ter zijner liefde onderstaan, ziet voorgaan, om hem een zoo schitterend voorbeeld van alle deugden te geven, en hem daardoor tot navolging aan te sporen? —

Als gij dus, door de wekelijksche oefening van uwen kruisweg, dezen grooten beweeggrond, deze *zoo zoete* en tevens zoo krachtige beweegreden van het lijden aanwendt, en als gij die op uwe ziel doet werken, niet enkel meer om u tot het goede in het algemeen op te wekken, maar om u inzonderheid te doen besluiten, ieder uwer plichten nauwkeurig te vervullen; indien gij niet slechts eenmaal en ter loops, maar iedere week den lijdensweg komt bewandelen en daar, op het gezicht van uw Goddelijk Toonbeeld, ieder belangrijk punt in het bijzonder nagaat, als: Geloften, Regelen, Besluiten om uwe ziel wederom in dat punt op hare plaats en in de vereischte gesteltenis te brengen, hoe groot zullen

dan niet de verkregen vruchten zijn! — Hoevele zwakheden zijn niet beweend, hoevele edelmoe-dige gewoonten zijn niet aangenomen, hoevele krachten zijn niet verkregen door die zielen, welke achter Jezus den Calvarieberg komen beklimmen! En, werd deze oefening meer algemeen, hoevele roepingen zouden dan niet be-waard blijven, hoevele Priesters en Kloosterlingen zouden dan niet tot eenen hooger trap van heiligheid en volmaaktheid komen, waaraan men toch in onze dagen zoo groote behoefte heeft!

In één woord, *als gij dezen kruisweg geregeld bidt, dan ondersteunt en versterkt gij al meer en meer uwen wil in alle deugden, en dat wel door den krachtigsten en sterksten beweeggrond, dien de godsdienst ons voorstelt.* — Alle heiligen hadden de gewoonte, het Lijden van onzen Heer Jezus Christus te overwegen; velen baden dagelijks hunnen kruisweg (*) De heiligheid is eene goddelijke bloem, die alleen groeit aan den voet van het kruis, dat met het bloed van Jezus Christus besproeid is.



(*) De H. Leonardus à Porta Mauritio zet alle Kloosterlingen dringend aan, om dagelijks den kruisweg te bidden.

IV.

Oordeel van den heiligen Leonardus
à Portu Mauritio over de vruchten
dezer oefening.

De heilige Leonardus à Portu Mauritio, de ijverigste bevorderaar van den kruisweg in onzen tijd, bediende zich van deze godvruchtige oefening als van een der geschiktste middelen, om de parochiën in den goeden geest te vernieuwen, en hij verklaarde luide, dat hij, met het oog op de verkregen uitkomsten, zelfs ten koste van zijn laatsten druppel bloed en van zijn laatsten levensadem, gaarne alles zou willen doen, om deze oefening te verspreiden. — Ziedaar zijne woorden. Zou men niet eveneens mogen zeggen, dat de wekelijksche oefening van den kruisweg een der machtigste middelen zou zijn, om in de verschillende kloostergemeenten den ijver te vernieuwen en levendig te houden; vooral als men deze oefening, naar het door ons aangegeven denkbeeld, op de bijzondere behoeften en plichten der Kloosterlingen toepast? — De reeds verkregen ondervinding bij een groot aantal zielen is een eerst antwoord op deze vraag. Die ondervinding geeft ons recht op de verwachting van een onberekenbaar goed, dat men zeker zou

erlangen als overheden en ondergeschikten van de verschillende inrichtingen zich beijverden, om eene zoo heilzame oefening te verspreiden, zelven te beoefenen en anderen tot die beoefening aan te sporen. Dit is zeker, dat jonge Kloosterlingen, vooral zij, die van hun noviciaat af de gewoonte hebben aangenomen om wekelijks op de aangegeven wijze den kruisweg te bidden, daaruit voor geheel hun kloosterlijk leven het grootste voordeel trekken (*).

En, wat wij gezegd hebben van Kloosterlingen, dat ook zeggen wij van vurige christenen en godvruchtige zielen, die, hoewel in het midden der wereld levende, het toppunt der christelijke volmaaktheid willen bereiken. Ook zij zullen in dezen kruisweg, die, in zijn geheel, hun zoowel als den Kloosterling past, een groot middel tot heiligmaking vinden.



(*) De wonderbare vruchten, door deze oefening bij jonge Kloosterlingen van het Gezelschap van Jezus onder het oog van den schrijver zelf voortgebracht, hebben de uitgave van dit boekje, als het ware noodzakelijk gemaakt.

TWEEDE DEEL.

Oefening van den Kruisweg.

I.

Raadgeving en wijze, om de vrucht van iedere statie ten volle te verdienen.

Als ik mijn kruisweg bid, stel ik mij, zooals gezegd is, voor, de sterkte en geestkracht van mijnen wil in de vervulling van ieder mijner plichten te verlevendigen. Daartoe zal ik bij de verschillende statiën het volgende verrichten.

Nedergeknield zijnde, zal ik mij voor het aanschijn van Jezus in de statie, die ik voor mij heb, op de eerste plaats te binnen brengen, van welke godsdienstige verplichting, deugd, zielsgesteltenis de Zaligmaker mij daar bijzonder het voorbeeld geeft. Ik zal zien, met welke volmaaktheid, met welke liefde, ten koste van welk lijden Hij mij die leert. — Daarna een blik op mij zelven slaande, zal ik nagaan, of ik in de vorige week aan dien plicht te kort gebleven, in die deugd verflauwd ben, en voor den lijdenden en mijne zonden boetenden Jezus, zal ik er eene oprechte en hartelijke *akte van berouw* over verwekken. Ik zal verder gaan. — Ik zal mij zelven afvragen, hoedanig mijn wil is op dat

oogenblik.... met betrekking tot dat punt.... tot dien regel.... tot dien plicht.... Is mijn wil zwak, kwijnend, verflauwd in zijn verlangen, in zijne liefde voor dat goed, in zijn besluit om het te volbrengen? Is dit zoo, dan zal ik trachten, hem al zijne kracht terug te geven; dat wil zeggen: ik zal mijn best doen, om op dien wil te werken, om hem krachtdadig tot datgene, waarin ik ben te kort gekomen, te doen besluiten, terwijl ik tot dat einde de zoo krachtige beweeggronden van het Lijden onzes Heeren zal aanwenden. Ik zal hoofdzakelijk tot mij zelve zeggen: «Jezus is daar voor mijne oogen; Hij is mijn God.... Hij werkt, Hij lijdt, om in mijne ziel dat edelmoedig verlangen naar heiligheid aan te kweeken. Ik zie Hem, wat het Hem ook moge kosten, niet terugdeinzen. — Integendeel Hij verduurt de wreedste smarten; Hij verlangt voor mij nog meer dan deze bovenmatige foltering en lijden.... En Hij vraagt mij zoo weinig in vergelijking van hetgeen Hij doet. Zou ik dan het kruis van mij afstooten.... het kruis, dat den regel beminnelijk maakt, dat mijne deugd volmaakt, dat mij meer gelijkvormig maakt aan mijn Goddelijk Toonbeeld? — Zou ik de moeilijkheid van dit of dat offer vreezen, waarvan Hij mij hier het voorbeeld geeft? Ware ik dan voor mijn Zalig-

maker geen lafaard, geen ondankbare, zonder hart en zonder liefde?

Ik zal al biddend voortgaan, deze bemerkingsen te maken en die akten te verwekken, om mijnen wil aan dien zoo zoeten aandrang der liefde van Jezus Christus te onderwerpen, tot dat ik eindelijk, na al den tegenzin der natuur te hebben overwonnen, zoo ver kome, dat ik tot mij zelve in alle oprechtheid kunne zeggen: «Ja, nu is het er mede gedaan, mijn besluit is genomen, ik wil liever lijden, zoo noodig veel lijden, *liever mijn leven ten offer brengen*, dan aan mijn Zaligmaker te weigeren, wat Hij mij daar vraagt. Nu wil ik het, en ik zal het ten uitvoer brengen, in weerwil van deze of gene moeilijkheid, die ik voorzie; ik zal het doen.» Hoemeer tegenzin en moeilijkheid men ondervindt, om die krachtige en edelmoedige gevoelens in zijne ziel op te wekken, des te meer moet men den Zaligmaker Jezus, dien men voor zijne oogen heeft, bidden, vurig bidden. Het gebed, met de herhaalde beschouwing van het voorbeeld en de liefde van den Meester, zal de verlangde uitwerking hebben. Bij iedere statie van onzen kruisweg wijzen wij op de verschillende oefeningen en gevoelens, die wij daar zooeven hebben ontwikkeld; verder verwijzen wij hier naar het Tweede Deel (n^o 1) om den Priester, den Kloos-

terling, enz. aan te zetten, *met die oefeningen voort te gaan en ze te voltooien*. Ja, wij houden ons werkelijk overtuigd, dat dit het gewichtigste punt, de beste, de wezenlijkste en de degelijkste vrucht van den geheelen kruisweg en van iedere statie in het bijzonder is: het zoover te brengen, dat men die oefeningen in geheel haren omvang met het dagelijksch leven weet te verbinden.

II.

Algemeene wenken om dezen Kruisweg
gemakkelijk te doen, zich dien eigen
te maken, enz.

Als gij een oogslag werpt op de voorstelling en de verschillende toepassingen, die ieder uwer statiën vergezellen, dan zult gij gemakkelijk inzien, dat deze kruisweg, die u aldus den lijden- den Jezus voorstelt, eeniger wijze een beknopte inhoud van volmaaktheid en heiligheid is.

Daar hebt gij dus eene bron, ja eene zeer rijke bron, waaraan gij u volgens uwe behoefte en de aantrekkelijkheid der genade kunt verkwikken. — Ten dien einde kunt gij ten tijde van kalmte of geestelijke afzondering eerst oplettend onze verschillende statiën lezen; misschien zelfs de eene na de andere tot stof van uwe dagelijksche overweging nemen; — op zulke wijze

ziet gij beter, welke gedachten, welke toepassingen voor u dienstig zijn, wat gij meent te moeten wijzigen of vervangen, en ook aan welke geheimen van den lijdenden Jezus gij uwe besluiten zult verbinden.

Na dit werk van vooruitzicht en overleg, gaat de oefening van den kruisweg gemakkelijker en met meer vrucht.

Nog een woordje. — Om u in de oefening, vooral in het eerst, niet te ontmoedigen, moet gij bij iedere statie, *van den beginne af*, niet alle genegenheden, alle oefeningen, die wij hebben aangewezen, willen voortbrengen. — Het is beter, dat gij u aanvankelijk tevreden stelt, met vooral de aandacht te vestigen op die statieën, die voor u van meer dadelijk belang zijn, terwijl gij dan bij de andere veel korter verwijlt. — Langzamerhand, als die oefening van den kruisweg voor u eeniger wijze *gewoon en gemeenzaam* is geworden, kunt gij *meer onmiddellijk* de degelijke vrucht zoeken, die voor u in ieder punt ligt opgesloten, en daarom vrij spoedig en zonder vermoeienis ten volle de vrucht uit alle statieën trekken.

Het is zonneklaar, dat gij door het gebruik dezer oefening altijd *nieuwe gedachten en kostbare toepassingen* omtrent de verschillende geheimen

zult vinden. Wat de persoonlijke overweging, door de genade en het gebed vruchtbaar gemaakt, u ingeeft, is voor u het best en het zaligst.

Moge dus iedere Priester, ieder Kloosterling, enz., door onze inlichtingen geholpen, zich eeniger wijze *zijn eigen kruisweg* maken, een kruisweg, die hem aanzet en ondersteunt in de behartiging *zijner eigene volmaaktheid* en in de uitvoering zijner voornemens.

Allen, die de proef willen nemen, zullen het nut dezer wenken ondervinden. Ook zal de ondervinding, en deze alleen, doen inzien en bevestigen, dat wij, in plaats van iets te overdrijven, integendeel slechts zeer onvolmaakt *de wonderbare vruchten en de kracht* van deze oefening van den kruisweg hebben uitgedrukt; mits hij gedaan worde, zooals wij gezegd hebben.

Als men den kruisweg geëindigd heeft, kan men een oogenblik zijne gedachten bijeenverzamen. Men zal zich de voornaamste besluiten, die men genomen heeft, te binnen brengen, terwijl men onzen Heer Jezus Christus in het Allerheiligste Sacrament bidt, die te zegenen; daarna belooft men Hem, de volgende week weer te komen, en op nieuw door het overwegen van dezelfde geheimen van het Lijden, die gevoelens en die besluiten te verlevendigen.



DERDE DEEL.

De Statiën.

Vóór iedere statie kan men bidden :

ÿ. Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi,	ÿ. Wij aanbidden U, Christus, en wij loven U,
Û. Quia per sanctam Crucem tuam redemisti mundum.	Û. Omdat Gij door uw heilig Kruis de wereld verlost hebt.

Nà iedere statie kan men bidden :

Pater. Ave. Gloria.	Onze Vader. Wees gegroet. Glorie.
ÿ. Miserere nostri, Domine, miserere nostri.	ÿ. Ontferm U onzer, Heer ! ontferm U onzer.
Fidelium animæ per misericordiam Dei requiescant in pace.	Dat de geloovige zielen door Gods barmhartigheid in vrede rusten.
Û. Amen.	Û. Amen.

1^{ste} **Statie.**

JEZUS WORDT TER DOOD VEROORDEELD.

N.B. Deze oefeningen zijn ingericht om er zich, volgens de hierboven aangegeven wijze, van te bedienen. Een tijdje later kunnen de hoofddeelen, aan den kant opgegeven, alleen ons den geheelen inhoud van iedere statie te binnen brengen.

<p>Terwijl Pilatus Hem ter dood veroordeelt, is Jezus zelf <i>onwrikbaar in zijn hart besloten</i> tot dat zoo wreede lijden, tot dien zoo wreeden dood.</p>	<p><i>O Jezus, terwijl Pilatus</i> uwe veroordeeling uitspreekt, en de Hemelsche Vader, om mijne zonden, dit vonnis bekrachtigt, dring ik met mijne gedachten tot op den bodem uwer ziel door, en ik ontdek daar <i>een wil, een vurig verlangen</i> naar dien dood, die tegen U is vastgesteld. Ik zie, ik erken, dat de aanneming uwerzijds der zoo menigvuldige en zoo groote smarten van uw Lijden, der smarten, die allen voor uwe oogen staan, een vast, onwrikbaar, edelmoedig en blij <i>besluit</i> is; wat het U ook koste.... Één woord uwer almacht ware genoeg om voor immer al die smarten te doen verdwijnen... Uwe liefde voor mij wint het op den weerzin der natuur, tegen die liefde is niets bestand.</p>
--	---

Ook ik, o Jezus, ik heb een lijden en eenen dood aan te nemen.... Daartoe ben ik, door uwe genade voorkomen en geholpen, reeds besloten.... Ja, volgaarne, uit liefde tot U, heb ik mij veroordeeld om te sterven; te sterven aan mij zelve door de beoefening van al de besluiten, die ik in mijne geestelijke afzondering genomen heb; door het streven naar de heiligheid, die Gij van mij verlangt.

Die heiligheid, die volmaaktheid is mijn weg naar den Calvarieberg, en heeft dus zijne moeilijkheden.... Zoete moeilijkheden, als ik ze met de uwe vergelijk.

Hoe is het met mijn besluit gesteld om heilig te zijn? met mijn verlangen naar de volmaaktheid? Zijn ze altijd krachtig, onwrikbaar?

Hoe is het met mijn besluit gesteld, om altijd die volmaaktheid te willen? Zijn mijn wil, mijn verlangen naar die volmaaktheid deze week niet verslapt?... Zijn ze op dit oogenblik zoo sterk en vurig als de uwe?... Moeten zij dat niet zijn, als ik zie, wat Gij aanneemt, hoe Gij dat aanneemt, zonder dat uw wil daardoor geschokt worde, en daarbij het weinige vergelijk, dat Gij mij vraagt?... Ware hier mijne weigering niet laf en liefdeloos?....

Met deze verschillende oefeningen: berouw, besluit, enz. blijven voortgaan, totdat gij zoover komt, tot u zelve te zeggen: „Ik wil... ik zal het doen...” Zooals dit in het 2^e deel n^o 1 is verklaard.

2^{de} **Statie.**

JEZUS WORDT MET ZIJN KRUIS BELADEN.

Jezus omhelst | Ziedaar, mijn God en mijn Zalig-
 zijn kruis; be- | maker! Gij neemt het kruis uit
 laadt er Zich | de handen uwer beulen.... Gij
 mede en gaat | weet, welke smarten Gij in en met
 voort het met | hetzelfde omhelst.... En toch, in
 edelmoedigheid, | plaats van het van U af te stooten
 liefde en blijd- | grijpt Gij het vast; Gij omhelst
 schap te dragen. | het met liefde, ja met blijdschap....
 Toen uw Apostel Andreas uitriep:
 «O goed kruis! O lang verwacht
 kruis!...» had hij maar een vonkje
 van uw vurig verlangen. Nadat
 Gij U met dit kruis, met al het
 lijden, dat het beteekent, zoo
 reikhalzend hebt beladen, gaat Gij
 voort het te dragen, terwijl Gij
 in uw Hart altijd diezelfde gevoe-
 lens van edelmoedigheid, liefde en
 blijdschap blijft bewaren.

Het verdra- | *Ook ik, o Jezus! heb kruisen te dra-*
 gen en de lief- | *gen, waaronder vele, die aanhoudend op*
 de der bijzon- | *mijne schouders drukken: kruis van het*
 dere kruisen, | *kloosterleven, ongetwijfeld een zoet*
 die op mij ge- | *kruis, een beminnelijk kruis, een kruis,*
 woonlijk druk- | *waarnaar ik vurig verlangd heb, een*
 | *kruis, waarvoor ik alles heb verlaten,*

ken. *Kruis van het kloosterleven. Kruis der plichten van mijne bediening. Kruis der ziekten. Kruis der inwendige en uitwendige kwellingen.*

een kruis, dat ik met zooveel vreugde heb omhelsd; maar een kruis, dat nochtans zijne smarten en offers heeft en noodzakelijk hebben moet... Is mijne tevredenheid, in het te dragen, niet verminderd, toen ik er het gewicht van gevoelde?.... O Jezus, ik had iets van uwe verrukkingen, toen ik dit kruis omhelsde; heb ik nog altoos diezelfde gevoelens?....

Moge uw voorbeeld in mijne ziel mijne eerste liefde doen herleven! Als ik U zoo grootmoedig onder uw zwaar drukkend kruis zie gaan, zou ik dan het mijne niet altijd beminnen? Ja, dit H. kruis van het kloosterleven, dat mij zoozeer aan U doet gelijken; dat mij doet lijden — maar minder dan Gij geleden hebt — om mij eens in den Hemel dicht bij U te plaatsen, wil ik steeds met liefde omhelzen; en ik betuig voor uw aanschijn, dat zoo ik nog duizendmaal alles moest verlaten en alles offeren om het op nieuw op te nemen, ik dit immer met dezelfde liefde en denzelfden geestdrift zou doen. ()*

Kruis mijner bediening! Kruis der ziekten, enz. — Gij will, dat ik die kruisen met onderwerping en liefde drage.

Hier de oefeningen verrichten, aangegeven in het Tweede deel n^o 1.

(*) De Kloosterling, die wekelijks deze gevoelens o_precht vernieuwt, als hij zijn kruisweg bidt, is zeker, nooit zijnen roep te verliezen.

3^{de} Statie.

EERSTE VAL VAN JEZUS.

Jezus, onder
het gewicht
van het kruis
bezweken, lijdt
en *wordt be-*
droefd over
dezen val,
daarop zet Hij
zijnen weg
voort.

O Jezus, terwijl ik de volmaakt-
heid wil bereiken, val ik menig-
maal. — Driewerf heilige God! Gij
kondet zulke fouten niet bedrijven,
en toch hebt Gij op den weg naar
den Calvarieberg, althans op eene
natuurlijke wijze, willen vallen, on-
schuldig vallen, om mij te leeren,
hoe ik mijn zondig vallen moet her-
stellen. Gij valt met het aanschijn
plat ter aarde.... de wonden van
uw lichaam gaan wederom open
en uw bloed stroomt overvloediger.
— En hoedanig zijn evenwel
de gevoelens van uw Hart? Gij be-
droeft U in uw Hart over dezen val
niet zoozeer om het lijden, dat hij
U veroorzaakt, als wel omdat hij
uwen gang naar den Calvarieberg
vertraagt, omdat hij het oogenblik
vertraagt van het offer, dat Gij
voor mij vurig verlangt te vol-
trekken. *Desiderio desideravi.*

Uwe smart is groot, maar *kalm*
overgegeven, zonder *opgewondenheid*
tegen uwe beulen, noch tegen U
zelve, zonder verwondering over

dezen val; Gij kent uwe uitputting. — Ondanks dien wreeden val is uw verlangen naar het lijden, uw wil om de kruin van den Calvarieberg te bereiken niet verminderd; Gij staat wederom dadelijk op en zet uwen weg voort.

En ben ook ik deze week misschien niet meermalen, misschien niet veel dieper gevallen?... Heb ik U althans in dat volmaakt herstel van het gedurig vallen nagevolgd? Heb ik zoo spoedig mogelijk na mijne zonden een berouw verwekt, dat dadelijk het gif der zonde uit de ziel verwijdert en het belet daarin zijnen noodlottigen invloed voort te zetten?....

Zuiverheid
van geweten,
en herstel der
fouten door eene
akte van berouw
na iedere fout.

*Het onderzoek
van geweten.*

De Biecht.

Is dat berouw geweest levendig maar kalm, zonder verwondering, zonder gramschap?... Heb ik dat berouw verlevendigd of althans oprecht verwekt ten tijde van mijn herhaald gewetensonderzoek? Heb ik dat goed gedaan?....

Is eindelijk het herstel mijner fouten volkomen geweest door de Sacramentele Biecht, waarin uw Bloed over mijne ziel vloeit om haar te zuiveren?... Ben ik na mijne fout, evenals Gij, edelmoedig opgestaan? Zijn mijn verlangen naar de volmaaktheid, mijn vertrouwen niet verzwakt gebleven?....

Hier de oefeningen verrichten, aangegeven in het Tweede deel n° 1.

4^{de} **Statie.**

JEZUS ONTMOET ZIJNE HEILIGE MOEDER.

Waarom, o Goddelijke Zalig-
maker, waarom, o Meester der
gebeurtenissen! hebt Gij die wree-
de ontmoeting toegelaten? Waar-
om die smart U zelve en Maria
niet bespaard? Gij wildet haar,
o mijn Jezus! de deelgenoot van
uw lijden maken; zij moest, door
uwe smarten te deelen, mijne
Moeder worden.

Maria mijne
Moeder, hare
liefde voor mij.

O, mijne goede Moeder, hoe
onmetelijk groot is uwe liefde voor
mij! hoe blinkt die uit! Ten koste
van welk lijden wordt gij mijne
Moeder! Gij hebt er sedert lang
in toegestemd, dien Jezus, dien
gij als uwen Zoon en als uwen
God met al het vuur der moeder-
lijke en bovennatuurlijke liefde be-
mint, voor mij aan de folteringen,
den smaad en den dood overge-
leverd te zien; ja op dit oogenblik
zelf, terwijl gij Hem aldus onder
uwe oogen den Calvarieberg ziet
beklimmen, herroep gij uwe toe-

stemming niet ; gij, wilt Jezus van zijn kruis niet ontlasten; daarentegen zie ik uwen smartelijken maar onderworpen blik Hem opwekken om voort te gaan en zijn offer te voltrekken, omdat dit offer mijne zaligheid is. — O, goede Moeder ! wat lijdt gij toch veel om mij, hoezeer bemint gij mij !

Welke liefde
heb ik voor
Maria ? Welke
godsvrucht ?
Haar gedurig
aanroepen.
Rozenkrans.

O, zoo beminnende Moeder ! beantwoord ik uwe liefde altoos met wederliefde ? Denk ik dikwijls aan U ? Sta ik op dezen weg van ballingschap, die eveneens een weg naar den Calvarieberg is, dikwijls op U dien blik, waarvan Jezus mij het voorbeeld geeft, dien blik des harten, die U ter mijner hulpe roept ? In de meeste gevallen, o goede Moeder ! zult Gij mij mijn kruis laten dragen, zooals Gij dit Jezus hebt laten doen, maar Gij zult mij de kracht schenken om het beter te dragen. Of ben ik, o Moeder, misschien niet wreed jegens U, omdat ik dit heil, die volmaaktheid mijner ziel verwaarloos, die U zooveel gekost heeft ?.... Ben ik althans getrouw in U de schatting mijner hulde te brengen.... Rozenkrans, enz.

Hier de oefeningen verrichten van het Tweede deel n^o 1.

5^{de} Statie.

SIMON VAN CYRENE.

Men *dwingt* Hier, o Jezus! worden uwe
 Simon van Cy- zwakheid en uitputting te groot;
 rene om het alleen kunt Gij het werktuig uwer
 kruis met Je- straf niet meer dragen. Men zoekt
 zus te dragen. iemand om U te helpen. Niemand
 biedt zich vrijwillig aan. Men
 moet Simon van Cyrene *dwingen*,
 om met U het kruis te dragen....
angariaverunt.

Angariaverunt.

Maar door uwe goddelijke aan-
 raking wordt zijn hart al spoedig
 veranderd en bekeerd. Hij gevoelt
 zich gelukkig in uw lijden te deelen.

Jezus ver-
 langt mijn juk
 met mij te
 dragen.

*Zoo, o Jezus! wilt Gij mij leeren,
 dat ook ik mijn kruis niet alléén moet
 dragen, dat ware voor mijne zwakheid
 te zwaar, dat kon ik alleen niet lang
 volhouden.... Gij zelf wilt mij helpen en
 verlangt mijn Simon van Cyrene te
 worden.... Zoo wordt mijn kruis ook het
 uwe. Gij hebt uwe wet een juk genoemd:
 Jugum meum suave est: Mijn juk is
 zoet; omdat Gij zelf naast mij daarvan
 het grootste deel draagt....*

*Maar om mij te helpen, wilt Gij, dat
 ik er U om bid, ja dringend er om
 bid, en U alzo noodzake.*

*Heb ik U op die wijze genoodzaakt?
Heb ik U in het morgengebed, in
de H. Mis, in de H. Communie
een heilig geweld aangedaan?....*

Maar Hij
wil dat ik
Hem *bidde*.
Gebed.

*Zou het nochtans niet eene wezenlijke
dwaasheid zijn, mijn kruis zonder U,
zonder uwe genade en bijgevolg zonder
een vurig gebed, dat om genade smeekt,
te willen dragen?....*

H. Mis.
H. Communie.
H. Officie.
Schietgebeden.
*Oefening van
Gods tegenwoor-
digheid.*

*Zou mijne nalatigheid om goed te
bidden niet de verklaring mijner laf-
heden en droefenissen zijn? Zonder U,
zonder uwe genade kan het juk noch
zoet, noch licht zijn. Ik zal dus mijn
best doen om 's morgens goed te bidden.
Ben ik in den loop van den dag roort-
gegaan, mij met U als den Gezel mijner
smarten te onderhouden? (Schietgebeden,
oefeningen van Gods tegenwoordigheid.)*

Hier verricht men de oefeningen,
aangegeven in het Tweede deel n° 1.

6^{de} **Statie.**

DE H. VERONICA DROOGT HET AANSCHIJN VAN JEZUS AF.

Het beeld van
Jezus wordt op
den doek van
Veronica met
zweet en bloed
afgedrukt.

Godvruchtige en heilige vrouw, gij toch hebt medelijden met het lijden van den Zaligmaker; zijne uitputting, zijn pijnlijke gang en vooral zijn eerbiedwaardig gelaat, door het lijden misvormd, met bloed en zweet bedekt, hebben uw hart diep getroffen; en zie, door uwe liefde en uwen ijver medege-sleept, trotseert gij den dood en tart de beulen. Tot elken prijs wilt gij, zooveel in u is, zijne smarten verzachten. Na u voor de voeten van uwen Meester te hebben nedergeworpen, droogt gij met uwen doek zijn aanbiddelijk gelaat af. —

De immer beminnelijke en goede Zaligmaker, die in uwe ziel de heldhaftige grootheid dezer handeling leest, zegt u niet alleen, als aan de Cananeesche vrouw: «Vrouw, uw geloof is groot;» of als aan Magdalena: «Gij hebt veel bemind;» Hij beloont daarenboven uw geloof

en uwe liefde door het treffendst wonder; zijne gelaatstrekken worden op uwen doek gedrukt en daarop met zijn zweet en bloed afgeteekend.

Om Jezus in
mijne ziel af te
beelden, is er
ook zweet:
arbeid,
krachtsinspan-
ning,
bloed:
versterving,
lijden noodig.

Mijn God en mijn Zaligmaker, Gij wilt, dat ik uwe gelaatstrekken in mijne ziel weder te voorschijn brenge; maar ook dat beeld kan er alleen met zweet en bloed in gevormd worden. Zweet: arbeid — krachtsinspanning — strijd. Bloed: versterving — smart — lijden. Het ware eene dwaling, U anders dan tegen dezen dubbelen prijs te willen gelijken. Is die dwaling niet dikwijls de mijne?... Ik tracht U in mij af te spiegelen, maar zonder krachtsinspanning, zonder moeite. IJdel verlangen naar heiligheid!.... Ik wil er mij niet meer mede tevreden stellen.

De oefeningen van het Tweede deel n^o 1.

De medelijdende daad van Veronica, o Jezus! heeft U getroost. Als ik in mij uw beeld met zweet en bloed afdruk, zal zich uw Hart nog meer verblijden; want daarom juist hebt Gij geleden. Ik wil U op die wijze troosten.

7^{de} **Statie.**

TWEEDE VAL VAN JEZUS.

Jezus voor
 de tweede maal
 gevallen, ver-
 liest den moed
 niet, maar staat
 nog *edelmoedi-*
ger op.

O Jezus, Gij wilt voor de tweede
 maal vallen. O hoeveel bloed werd
 bij dien herhaalden val gestort!
 hoevele wonden wederom geopend,
 hoeveel lijden verduurd, om mij
 eene kostbare les te geven! En
 inderdaad, ik zie U na dien nieu-
 wen val, ondanks de ruwheid uwer
 beulen, ondanks uwe grootere
 zwakheid, ondanks de pijnlijkere
 beklimming van den Calvarieberg,
 ondanks uwen afschrik van den
 dood, die al meer en meer nabij
 komt; ik zie U in uwe smartelijke
 loopbaan den moed niet verliezen,
 niet uitgestrekt ter aarde blijven
 liggen, maar integendeel moedig
 opstaan en uwen weg voortzetten.

Als ik tot op den bodem van
 uw Hart doordring, dan zie ik, dat
 uw besluit, om de kruin van den
 Golgotha te beklimmen, niet is
 verzwakt, dat uw verlangen en
 vertrouwen, om daar te komen,
 voortduren. — Wat zeg ik?... Gij

staat krachtadiger op dan de eerste maal, en om dat oogenblikkelijk oponthoud in te halen, snelt Gij nog vlugger naar het offer, dat Gij al meer en meer verlangt.

O indien gij opstaat, doe het hoe langer hoe flauwer, zegt de duivel. Hoe langer hoe krachtadiger, zegt Jezus door zijn voorbeeld.

Mocht ik toch, o Jezus, uw voorbeeld benuttigen! Een eerste val verwondert mij, maar een tweede en derde ontstelt mij. Sta ik er al van op, dan gaat dit met moeite en zoo laf! Zóó wil het de duivel, dat is zijne kunst; hoe langer hoe flauwer opstaan, om al spoedig te blijven liggen. Gij daarentegen wilt, dat men voor de tweede en derde maal nog krachtadiger opsta, om het zoo ver te brengen, dat men minder valle, als men steeds tot de volmaaktheid opklimt.

Ben ik met meer geestkracht opgestaan, na menigmaal te zijn gevallen, ondanks de voorwendsels tot moedeloosheid — grootere moeilijkheden — zwakte — drift?....

De oefeningen van het Tweede deel n° 1.

Dit punt alleen, goed onderhouden, zou mijnen vooruitgang in de heiligheid verzekeren.

8^{ste} Statie.

JEZUS ONTMOET DE DOCHTERS VAN JERUSALEM.

Jezus zegt:
„Weent niet
over Mij; *weent*
over u zelve en
over uwe kin-
deren.”

*Gevoelig mede-
lijden* goed.

*Werkelijk me-
delijden* beter.

Ik moet
mijne fouten

Eene ontelbare menigte volgt U, o Jezus! op uwen droevigen kruisweg; en met deze een groot getal vrouwen, die over U weenen en jammeren. Haar medelijden treft U; en uw eigen lijden vergetend, zegt Gij haar: «Dochters van Jerusaleem, weent niet over Mij, maar weent over u zelve en over uwe kinderen.» Gij hebt ongetwijfeld gaarne, en het vervult uw Hart met troost, dat zij medelijden hebben, omdat zij U, het onschuldig slachtoffer, zooveel uit liefde tot ons zien onderstaan; maar Gij ziet liever, dat men de misdaden, die U doen lijden, door het berouw uitwische, door waakzaamheid vermijde! Het gevoelige medelijden is goed, maar het werkelijke is beter.

Ja, ik hoor U tot mij zeggen, tot mij, die het tooneel van uw lijden aanschouw, en er tot in mijne ziel door bewogen word: „Ween eerst over u zelve en uwe kinderen. Ween over uwe zonden

beweenen en
 wat nog beter
 is, hare hoofd-
 bron bestrij-
 den: de heer-
 schende drift.
 Oefening van
 het bijzonder
 onderzoek.

en fouten. Ween vooral over u zelve, over datgene, wat in u de oorzaak, de bron uwer zonden is; dat wil zeggen: ween over uwe bedorven natuur, over uwe driften en bijzonder oer uwe heerschende drift, die de voornaamste bron van zooveel fouten is. Ween daarover! en wat nog beter is: bestrijd ze edelmoedig, om er de uitwerksels van te voorkomen, uitwerksels, die mijn Hart zoo pijnlijk grieven."

Als ik dus, o Jezus, tegen die hoofd-oorzaak van uw lijden, dat ik U aan- doe, niet strijde, dan kunt Gij mij met alle recht zeggen: „Nolite flere super me: ik wil noch uw medelijden, noch uwe tranen om mijnentwille; zij zijn vruchteloos zonder die pogingen en dien werkdadigen strijd tegen uwe heerschen- de drift. Zie eens, hoe ik, om u het voor- beeld te geven, de heerschende driften van het menschelijk hart heb ter neer geveld: hoogmoed — zinnelijkheid, door de overmaat mijner vernederingen en smarten. En gij? Super vos ipsas flete." Weent over u zelve.

De oefeningen van het Tweede deel n° 1.

9^{de} Statie.

DERDE VAL VAN JEZUS.

*Jezus staat
telkens op en
komt op de
kruin van den
Calvarieberg
ondanks dat val-
len en die voor-
bijgaande zwak-
heden.*

Hier, o Jezus, zijt Gij voor de derde maal gevallen. Ten koste van al dat bitter lijden, wildet Gij mij, door uwe daden en voorbeelden, eene volledige onderrichting geven, over de wijze hoe ik mij in mijnen val moet gedragen; ik zeg U daarvoor hartelijk dank! En inderdaad, wat zie ik, mijn beminnelijke Meester? Ik zie U altijd, na den tweeden zoowel als na den eersten, na den derden zoowel als na den tweeden val, edelmoedig opstaan, altoos sterker, uw kruis hernemen, altijd voortgaan met den berg van Calvarië te beklimmen, en eindelijk ondanks die vertragingen, den eindpaal van uw volmaakt offer bereiken.

Hoe zou het met mijne zaligheid gegaan zijn, indien Gij op een of ander oogenblik, door uwe zwakheden ontmoedigd, hadt opgehouden, uw en smartelijken kruisweg naar den Calvarieberg voort te zetten? Ik heb het aan uwe volharding in het opstaan, om altoos op te klimmen, te danken, dat Gij mij door uw heilig Kruis verlost.

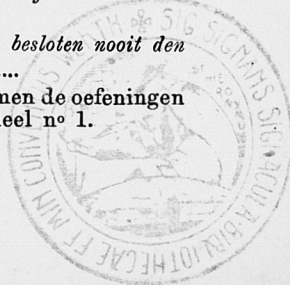
Verleen mij de genade, mijn voordeel te doen met de zoo goddelijke en zoo zalige les, die Gij mij hier geeft; daarvan hangt het welslagen mijner volmaaktheid af.

Ik ben zwak, mijne natuur is broos en onstandvastig; tegen mijn verlangen en voornemen val ik maar al te dikwijls, en dat nog wel door een zondigen val. Wat zal mij in weerwil van dit vallen doen vooruitgaan? De heilige hardnekkigheid om immer, zoo noodig, duizendmaal op te staan, om de oorzaken van mijne vroegere zwakheid op te sporen, dezelve te vermijden en dan vaster besloten den strijd vol te houden. — Liet ik den moed zinken en alles op het goed geluk afgaan, dan ware dit het eenig onherstelbaar kwaad. Integendeel, als ik in mij de neiging om op te klimmen nooit laat verzwakken, als ik altoos op de voornemens mijner geestelijke afzondering terugkom, als ik altoos strijd, altoos opsta, dan bezit ik de ware volharding en het zekere middel, om het toppunt der volmaaktheid te bereiken. — Daartoe noodigt Gij mij door uw voorbeeld uit.

Ben ik vastelijk besloten nooit den strijd op te geven?....

Hier verrichte men de oefeningen van het Tweede deel n^o 1.

Heilige hard-
nekkigheid om al-
tijd op te staan,
en nooit zijne
voornemens los
te laten.
Waarachtige
volharding en
zekere heilig-
heid.



10^{de} Statie.

JEZUS WORDT VAN ZIJNE KLEEDEREN BEROOFD.

In dit geheim
boet Jezus naar
het algemeen
gevoelen, voor-
al de *zinnelijke*
vermaken en de
zondige wellusten
der menschen.

De gruwelijke geeseling, o Jezus, had U ten bloede geslagen, en met wreede wonden bedekt. En terwijl men nu onmenschelijk het kleed, dat aan uwe bebloede leden gekleefd was, van uwe schouderen rukt, opent men weder al uwe wonden, men vernieuwt al uwe smarten, en rukt te gelijker tijd stukken van uw H. Vleesch. *Geheel uw lichaam is voor U niets dan foltering en lijden.*

O mijn Zaligmaker! Gij boet, vooral in dit geheim, de onboetvaardigheden, de zinnelijkheden, de zondige vermaken en voldoeningen der menschen, die bijna allen willen, dat *hun lichaam met al zijne zintuigen voor hen een werktuig van vreugde en wellust zij!*....

Ben ik wel vast besloten, U om deze reden nooit iets te doen lijden?....

Ik heb, wel is waar, door mijne belofte van zuiverheid aan al die lage genoegens van het vleesch en de zinnen vaarwel gezegd; maar zijn er soms geen zaken beginnen voor te vallen, die met

Belofte
van zuiverheid,
reinheid
van harte,
lichamelijke
verstervingen.

mijne heilige belofte in strijd zijn : ijdele nieuwsgierigheid, gelegenheden, die ik maar flauwhartig verwijderd heb ?....

Bij het aanschouwen van uw boetend lijden, waarvan ik nimmermeer door mijne lichtzinnigheid de oorzaak was, verzaak ik, o Jezus! geheel en al voor immer, voor zooveel in mij is, aan de voldoening, iets wat het ook zij, te kennen, te zien, te lezen, te denken, dat, ook zelfs in de verte, den vollen glans der zuiverheid van mijn hart zou kunnen bevelken. In zooverre ik daartoe in staat ben, zal ik het op 't zorgvuldigst vluchten, ja, het mij als onmogelijk maken, U ooit in dat punt te bedroeven. Beati mundo corde. ()*

Hier verrichte men de oefeningen van het Tweede deel n^o 1.

Ik wil integendeel naar uw voorbeeld mijn lichaam kastijden en het eenige natuurlijke smarten doen lijden, door getrouw de lichamelijke verstervingen, die ik mij heb opgelegd, te onderhouden.

Hier herhale men de oefeningen van het Tweede deel n^o 1.

(*) Zalig zijn de zuiveren van harte.

II^{de} Statie.

JEZUS WORDT AAN HET KRUIS GENAGELD.

Jezus geeft
 zijne handen,
 zijne voeten,
 geheel zijn li-
 chaam aan de
 beulen, die ze
 verscheuren.
 Verheven les
 van *gehoorzaam-*
heid.

Nu zijn uwe beulen en vervolgers vol vreugde! Eindelijk kunnen zij nu toch hunnen haat eens koelen. Ik zie, hoe zij U onmenschelijk op het kruishout werpen, uwe hand grijpen, die met eenen nagel doorboren, waardoor uw bloed verre wegspat. Daarop eischen zij, dat Gij uwe andere hand en vervolgens uwe voeten aan hunne wreedheid overlevert. Telkenmale rekken die ruwe mannen met geweld uwe heilige ledematen uit, ontwrichten die daardoor en vergrooten al meer de wonden uwer voeten en handen.

En toch, o minnelijke Zaligma-ker! laat Gij hen niet alleen be-gaan, en biedt Gij geen weer-stand aan zooveel onmenschelijk-heid; ondanks zooveel lijden, schit-tert op uw gelaat een hemelsch geduld, eene hemelsche kalmte en daarenboven, zie ik U, o mijn God! gehoorzamen, ja zelfs zachtzinnig en ootmoedig gehoorzamen, aan elk bevel uwer beulen.

*Gij laat liever uw lichaam verscheu-
 ren door eindelooze smarten, dan niet
 te gehoorzamen aan hen, die in uw
 oog de werktuigen van den wil uws
 hemelschen Vaders zijn. Zal ik den
 kelk, dien mijn Vader Mij gegeven
 heeft, niet drinken?*

Naar het voorbeeld van den Zaligmaker : *Potius disrumpar* Liever verscheurd worden , dan niet in alles en altijd te gehoorzamen aan mijne Oversten , aan mijne Regelen , aan de zekere ingevingen uwer genade.

O Jezus , welke verheven les van gehoorzaamheid geeft Gij mij hier ! Zal ik nu nog de gehoorzaamheid kunnen weigeren aan mijne Oversten , aan mijne Regelen , aan uwe ingevingen ? Wel is waar , strekken die bevelen mijner Oversten , die zoo menigvuldige en in zoovele bijzonderheden afdalende Regelen , die mij als bij de hand in elke handeling geleiden , om zoo te zeggen ieder deel van mijn wezen op het kruis uit.... Maar als ik op die wijze gehoorzaam , dan gehoorzaam ik aan eenen Vader , die bij mij Gods plaats bekleedt ; dan , als de Regel spreekt , gehoorzaam ik aan eene Moeder , die het religieuze leven is , dat ik omhelsd heb . En hoe zoet zijn de dingen , die men van mij vraagt , vergeleken bij datgene , wat men van U eischt ?.... En Gij trekt toch uwe hand niet terug , Gij wilt U liever laten verscheuren en ontworichten.... Moest ik dezelfde gesteltenis niet bezitten en op het gezicht van uw voorbeeld niet met den Gelukzaligen Berchmans zeggen : „Potius disrumpar.” Ik wil liever mijn lichaam laten verscheuren , dan te kort blijven aan de gehoorzaamheid , zelfs aan den kleinsten regel?... Gij doet het.... Heb ik mijne hand niet teruggetrokken , heb ik uit vrees voor eene kleine moeite , de gehoorzaamheid niet geweigerd ? „Potius disrumpar.”

Hier verrichte men de oefeningen van het Tweede deel n° 1.

Zou ik zoo edelmoedig niet moeten gestemd zijn , als uwe ingevingen mij inwendig aandringen ? „Potius disrumpar”... Ik zal daaraan gehoorzamen.

12^{de} Statie.

JEZUS STERFT OP HET KRUIS.

Alles is volbracht. Jezus verwezenlijkt dit woord. *Volmaakt offer* en *toewijding*. Dit Hart heeft zeer bemind.

« *Consummatum est* » : « Alles is volbracht, alles opgeofferd. » Dit woord, o mijn Jezus! verwezenlijkt Gij op een goddelijke wijze. Op het oogenblik van uw dood, hebt Gij U tot het uiterste opgeofferd. Gij hebt, al wat Gij kondet, tot den laatsten druppel bloed, ja zelfs tot uw laatsten ademtocht voor God en de zielen gegeven. Daar op uw kruis zegt Gij mij, niet met woorden, maar door uwe smarten en wonden : « Ziedaar dit Hart, dat de menschen dermate bemint, dat Het niets heeft gespaard, zoo zelfs, dat Het zich heeft uitgeput en verteerd, om hun zijne liefde te toonen. » Die algeheele en volmaakte toewijding voltooit uw offer, voltrekt mijne verlossing, en verwerft voor uwe H. Menschheid een nieuw recht op de heerlijkheid des Hemels.

Naar zijn
 voorbeeld mij
 geheel ten beste
 geven, mij toe-
 wijden in mijn
 werk, in al
 mijne handelin-
 gen, en vooral
 in de zwaarste
 en moeilijkste.

Aldus moet ik mij, geheel en al, tot het uiterste toe, in ieder mijner handelingen, vooral in de moeilijkste, opofferen. Naar uw voorbeeld moest ik daarin de deugd, volgens de geheele maat der genade Gods en al de uitgestrektheid mijner krachten beoefenen, zonder iets daarvan achter te laten, zonder mij daarvan iets voor te behouden. Dan zou ik ten laatste kunnen zeggen: „Consummatum est,” Alles is volbracht. Ik weet, dat ik in dit offer zelf, evenals Gij, toen Gij het uwe volbracht, het grootste geluk zal vinden. — Is in mijn dagelijksch werk mijne opoffering van dien aard?.....

Hier verrichte men de oefeningen van het Tweede deel n^o 1.

Besteed ik mij zoo voor God, dat men van mij eens zal kunnen zeggen: ziedaar een hart, dat zijn goddelijken Koning Jezus en de zielen dermate heeft liefgehad, dat het niets heeft gespaard, ja zelfs zich heeft uitgeput en verteerd om hun zijne liefde te toonen.”

13^{de} Statie.

JEZUS WORDT VAN HET KRUIS OP DEN SCHOOT
ZIJNER MOEDER NEERGELEGD.

God *bereidt*
met opzet aan
Maria, zoo
groot, zoo van
God *bemind*, *de*
meeste smarten.
En *die smarten*
worden vol-
maakt geleden.

Toen Jezus, uw Zoon, van het kruis genomen, bebloed en levenloos in uwe armen lag, hoe groot, o Maria! moet uwe droefheid bij die beschouwing niet geweest zijn; al wat uw Moederhart met het bitterste lijden kon vervullen, was daar vereenigd, om u ter neder te drukken. *En toch zijt gij de Koningin van Hemel en aarde, het grootste, het volmaaktste schepsel*, dat Gods welgevallige blikken het meest verdiende. Die God waakt dus met eene benijdenswaardige zorg over u. Niets van al, wat u treft, kan er gebeuren of Hij heeft het uitdrukkelijk gewild. — *Gij zijt het beminnenswaardigste, het meest geliefkoosde schepsel Gods*; dus heeft zijne groote liefde tot u, *u volkomen vrijwillig*, in plaats van het te verwijderen, zulk bijzonder groot lijden toegedeeld. En inderdaad, gij moest bij de beschouwing van ieder der trekken van uwen Zoon, van ieder der smarten van zijn lijden, die volkomen in uw hart vernieuwen en *het getrouwste afbeeldsel van den Gekruisigde worden*.

Bron van ver-
heven deugd
voor Maria.

Zal ik het
afwijzen door
God als vriend
te worden be-
handeld?
*Volmaakte over-
geving aan Gods
Voorzienigheid :*
bron en oor-
zaak van alle
deugden.

God heeft u, het waardigste en dierbaarste voorwerp zijner liefde, niets beters weten te geven. Ook smaakt gij ieder dier pijnen in al hare uitgestrektheid, terwijl gij met liefde den allerzoetsten wil van God aanbidt, die u in zoo hooge mate wil begunstigen. Terwijl gij uwe smarten zoo volmaakt verduurt, wordt gij de heldhaftige Koningin der Martelaren.

Als God, die ook over mij zijn waakzaam oog laat gaan, mij lijden bezorgt, geloof ik dan, dat mij dit uitdrukkelijk van zijne goddelijke en beminnelijke Voorzienigheid komt?.... Acht ik mij van God des te meer bemind, naarmate dit lijden grooter en zijne omstandigheden, als met opzet drukkender zijn?... Ontvang ik die gunsten evenals Maria met onderwerping, liefde, volmaakte gelijkvormigheid en overgeving aan de Goddelijke Voorzienigheid? zoodat ik ten gevolge van deze beproefing op de voortreffelijkste wijze in de deugd aangroei?.... Verander ik misschien die gaven Gods niet in vergif, omdat ik ze met bitterheid, met gramschap van mij afstoot?.... Ik wil dus het voorrecht niet om aan Jezus te gelijken, terwijl Gij, mijne Moeder.....

Hier verrichte men de oefeningen van het Tweede deel n^o 1.

14^{de} Statie.

JEZUS IN HET GRAF.

In het heilig graf is geen *natuurlijk leven* meer, maar enkel *Goddelijk leven*. Kalmte. Stilte.

Ik begeef mij in den geest naar het heilig graf, waar godvruchtige handen U hebben neergelegd. Gij ligt daar, in een lijkkleed gewikkeld, bewegeloos op eenen steen uitgestrekt. Ik zie uwe doorboorde handen.... uw gelaat nog door de doornen verscheurd, droevige sporen van het verledene!... En toch, welke vrede ligt er nu in die trekken?.... Welke kalmte op dat gelaat?... Geen natuurlijk leven meer! geen lijden meer! Rustige en volmaakte heerschappij van de Godheid, die daar immer met uw heilig lichaam vereenigd blijft. En rondom U, welke stilte, welke kalmte in dit graf, waar God woont!....

Dat alles is een volmaakt beeld van mijn kloosterlijk leven; dit moet ook een graf, maar een goddelijk graf zijn. —

Ik, de bewoner van dit graf, ik moet gestorven zijn — gestorven aan mijne driften, gestorven aan al de neigingen mijner bedorven natuur.... Die algeheele dood zal God in mij doen leven; zal

Beeld van het
kloosterleven,
dat ook een
graf is.

Oefening van
uitwendige inge-
togenheid, stil-
zwijgendheid,
zedigheid; en
van inwendige
ingetogenheid,
noodzakelijk
voor het god-
delijk leven,
voor het vol-
maakt boven-
natuurlijk
leven.

Hem alleen in mijne ziel doen leven.

Maar die volmaakte versterving van de natuur, en dit rijk Gods in mij, kunnen ook niet verwezenlijkt worden zonder de zalige kalmte, de stilte, de heldere rust, die uw graf mij predikt. Ja, ik weet het sedert lang, de uitwendige en de inwendige ingetogenheid zijn volstrekt noodzakelijk tot het bovennatuurlijk leven — tot het inwendig leven — tot het goddelijk leven. — Laat ik mij dus door mijne luimen medesleepen, om duizende nuttelooze en nietige zaken te bespreken, te zien, te hooren, in mijn hoofd te halen, dan wil ik voor mijn kloosterleven de kalmte van het graf niet meer; dan zeg ik daardoor zelfs aan het bovennatuurlijk en inwendig leven vaarwel. „Non in commotione Dominus.” ()*

Hoe is het bij mij met de beoefening der ingetogenheid gesteld, welke de plichtsvulling niet belet, maar door ijdele verstrooing en nuttelooze woorden en gedachten gedood wordt?....

Het kost aanvankelijk moeite ingetogen te zijn, maar hoe zoet en vertroostend wordt dat later. — Bij het aanschouwen van uw graf....

Hier verrichte men de oefeningen van het Tweede deel n^o 1.

(*) God woont niet in wanorde en beroering.

Als nu de kruisweg geëindigd is, kan men een oogenblik zijne gedachten verzamelen. Men herinnert zich de voornaamste besluiten, die men genomen heeft, terwijl men onzen Heer Jezus Christus in zijn allerheiligst Sacrament bidt, die te zegenen; verder belooft men Hem de volgende week terug te komen om die gevoelens en besluiten door het overwegen derzelfde geheimen van het Lijden wederom te verlevendigen.

Vele hoofden der grootste Kloosterorden hebben DEZEN KRUISWEG zeer geprezen; vele Oversten zoo van mannen- als vrouwenkloosters hebben zich beijverd, ieder hunner onderhoorige Kloosterlingen daarvan een exemplaar te bezorgen, daardoor is in Frankrijk al spoedig eene tweede uitgaaf noodzakelijk geworden.

In het vertrouwen, dat deze vertaling gelijken bijval in ons land zal vinden, en met het verlangen bezield om een zoo nuttig bevonden boekje zoo veel doenlijk te verspreiden, heeft de uitgever daarvan den prijs zeer matig gesteld.
